

BAGATEL 68

Nr 80 - Nov. 1968 / Humoristisch maandblad voor Heren / Ned. 1,50 guld. - België 20 F

Wanneer de jacht open is

Mijnheer, wat zou U zeggen indien de nartsverbeeldlijke Elvira Tanager U op de kreeft moest nemen? Zoudt U bokkesprongen maken, of zoudt U zeggen: Sta ik zo goed? Wat het ook mocht zijn, U zoudt zich vergissen, Mijnheer, want Miss Elvira is een scherpshutster. Zij jaagt niet op mannen, temeer naar volgens haar laatste verklaring, de maanen zich met bosjes werpen voor haar maat 36 voertjes.

MAANDBLAD
VOOR HEREN

Bagatel

Magazine

Nr 89 - NOV. 1968

Prijs:

Nederland: 1,50 gulden

België: 20 frank

Verboten voor minderjarigen.

Verantw. uitg. en opsteller:

UITGEEVERIJ ZOMAS

Dir. K. Aalwerdt en J. Zoon

Stationsweg 55

DEN HAAG

Links:

Peggy Ripol houdt van macaroni en Moscato. Het eerste doet ons de aarzelijke man te versierden en het tweede is een voorwout om lang te vliegen. Wij houden van Peggy. We zouden ze kunnen opvee, pardon opeten, en wat het vliegen betreft...

Rechts:

Zen Dente Lee werkelijk zo schachter op als ze ons wil laten geloven?

Onder het vergrootglas

DE SIAMESE

In het hotel Compolite in Bangkok vond ik op een morgen tussen mijn correspondentie een met de schrijfmachine getikte brief, die een Engelse tekst bevatte, waarvan de vertaling luidde:

«Gefasende foto moet u een zeer mooi meisje, knisterend naar de naam van mijn Khin X.»

«Een mooie Europese jongenvrouw, die met haar in het huwelijk wens te maken, kan zich in verhouding stellen met haar ouders, Ransstraat 690, tessende een zijn naam, onderaan en becoep te laten kennen.»

Op de foto in postkaart-formaat zag ik een jonge Siamese gekleed in een soort geplooi. In haar kleine handen hield ze voor haar borst een witte, symbolische bloem.

De heren van mijn hotel was een copakant Maritima, een goetsherbij knoop, die volgens zijn patroon maar één getrek verloorde. In zijn eerste droom hij goudlijk mee dan alle klanten samen. Toen ik hem de foto het zien, lachte hij lachend en zei:

— U kunt er gerust naar toe gaan, ik geef dat op gezond in.

Ik schreef het niet nodig hem te vragen of de ouders werkelijk het huwelijk als voorwaarde stelden, doch één zaak begreep ik: indien het meisje in kwestie op het ogenblik dat de foto gemaakt werd, inderdaad nog in het land was van wat de bloem voorstelde, dan had men haar aangereikt te doen met een plant die telkens opnieuw opbloeit.

Nog diezelfde avond had ik me in de Ransstraat een vergroot van de loopjongen van het hotel, een kleine Siamese die heel handig leek en een man of meer verstaanbaar babbeltijdje spreuk, en wengel van goetsherbij Pans en Engela.

Op het aangegeven adres vond ik een winkel waar snoevenisse werden verkocht. In hoofdzaak waren dat stoffen, samosk-jewelen en ivoeren aansluitingen.

De handelaar ontving me plichtmatig en overdroeg beheid en trachtte me allerlei kleingelden aan te smeren. Toen hij echter merkte dat ik niet erg enthousiast was, haalde hij een klein te voorrechtje en liet me een reeks zwem beeldjes van danseressen zien, dingetjes die eigenlijk in een chinees museum thuis hoorden.

Aan de ark van al die beeldjes hing een teuge, voornamelijk van een klein stuit, waarop men de prijs kon lezen, die evenwel veel te duur was. Ik stond dan ook al op het punt te weigeren, toen mijn tolk mij bevoertoorde:

— Als u Miss Khin wilt zien, moet u eerst iets kopen.

Niet anders had de koopman die men gekocht, of hij welkeld een van de beeldjes in een stuk zijdepapier, reikte me het etiket, sterk het goud is zijn zak en verdere nu met maar een kamer achter de winkel.

Aan de muur hing daar een levensgroot portret van de laatste juffrouw, die een mooie Europese jongenvrouw nocht. Ze stond er naast op afgebeeld.

Ohbosse de schilder aan de amswaache
bependerende mander geffilante norg
had besied daa de beelthouwer bij het
angien van de danstgureetja, isch viel het
na op, die hij het aadje ischt had aange-
ward een special de aadje te kigen op
de zware ronding der boeten en op de
moose voren van leopen en djen.

Toen ik vroeg het model in levende lyve
na aan, glimachte de handlase gehele-
terreng.

— Ze woont niet hier, zei hij, maar ik
sal u een adresatie geven, waarmee u naar
haar ouders kunt gaan. Morgen tegen de
middag komt u haar bezoeken.

De volgende dag vertrok ik per auto nog
steeds in geacht van de looppjongen. De
toen volgde de Alk-Nieuwstraat — Baas-
— en doorwaars vervolgden om menige
kleine straten waar het kleine van hand
drijvende vintje Chinese en ingere
Saamens.

Op een toben van de looppjongen kwam
de auto tot stilstand voor een heug over
een soort kanaal met sluiswand water.

Onder de brug lagen enkele kleine ge-
dele die men in de straat aanspans noemt.
In iedere sloep was met een samperen. De
reier die door zijn talc werd uitgesloten
kekte en glimachte dubbelzinnig toen hij
het adre hoorde waar hij ons naar toe moest
trengen. Houdg naaevende hij de kleine
boot over het onrechtige water.

Hoorder met verder verlaten wij het
kanaal en kwamen terecht in een tweede
vintje, even val als de eerste. Daarna
volgde een derde, die zo mogelijk nog an-
ger en smaller was.

Van mijn talc vernam ik dat deze ka-
neltjes door de inboorlingen kleine werden
geheten. Overal langs de oever stonden
twee lage, houten huizen, gekloofd op stil-
lagen en op al die stillingen ontworpen men
mannen, vrouwen en kinderen, die bezig
waren zich in het vintje water te wassen.

Van kleed viel niet veel te hooren, en
want zoveel vrouwen als mannen droegen
slechts een amelle kettingen band, die zich
anders dan hun djen bedekte. Ziedende
kreeg ik van de vrouwen schiet alle ver-

trouwerlyc wimen te zien, waarbij het
na onmiddellijk opviel, dat er weinig wimen
na te moet hooren als die van Miss Kim.
Wat de kinderen betref — meisjes en je-
gens — die waren helemaal naakt.

De samperen legde een voor een boeten
geboeven, langa de ene zijde voorwaarts van
een rechte veranda, en langs de andere
kant begrensd door een kleine waterloop die
na de klong verhoorde was.

Hier dus weerden de ouders van miss
Kim (een kleine vrouw met zij gebroed
haar, stond groenten te wassen in een tobbe.
Haar brode, bolle broek verdoende haar het
geloof van een wifstroom, naak die er om-
streeks 1900 uitzag).

Toen ze in ons de aangekondigde ka-
noeten beronde, ging ze zich in het kanaal
de handen wassen, kwam om volgens de
voorgescreven plan begroeten en keide om
mee in het boot. In het vertrek dat wij be-
troffen, worden geen andere aanblikken
dan een lage tafel. Zoek gebruikelijk is na-
men wij plaats op matras van gevlochten
riet. Op de tafel stond een soort oep-
terreng, waar de helft gevuld met een rood-
achtig vocht, waarvan ik pas later de samen-
stelling nog te weten kwam.

De vrouw die haren hoofd een laag en
voor mij onverstoorbaar gegreep met de
looppjongen. Ze wilde weten of ik vrijgoud
was, wat ik in Hongkik kwam doen en hoe
lang ik van plan was te blijven.

Tusschen de looppjongen-talci die vragen één
voor één vroe mij vertaalde kerk te me
omgevoeren onderzoekend aan mijn an-
woorden stelden haar kleinschikkelijk ge-
maat, weet eindelijk ging ze naar Kim helen, die
vertoonde in het kleed waarna ze ook op de
posthoort stond afgeheerd.

Onder het brede gewand kon men onmo-
gelijk iets van haar voren raden, doch de
armen, naakt tot aan de ellebogen, waren
afzien. Vooral haar ingere handen en
haar aangevuld onverschend mij. Gelukkig
had ze geen looppjongen haren. Haar kapel
had kake een schijding en viel in lange
krullen riet en met langa haar aange-
klange vangen.

Haar gezicht was breed en plat, waarna

van een korte neus met wijde vingers; de
mond was groot en vleug. Doch de ogen
waren mooi en welgemoed en bleeften on-
der haar wimpers als sterren.

Miss Kim aprak Engels, welkwaer niet
so goed als de looppjongen, doch in ieder
geval voldoende om te verstaan dat ik haar
eerdig voed. Ze kwam naast ons op de mat
zaten en trok een reuze de peplum op, zo-
dat ik kon zien dat de rullen van haar zwart
weten haad als boom waren. Ik lachte daar
uit af, dat het haar gewoonte was bloos-
voet te lozen.

De moeder schreef te begripen dat de
voeten van haar dochter naat van aad wa-
ren zij in verbruik te brengen en dat
sien ze de peplum iets verder open, tot
boven de knieën, een ziddende bewijzing dat
de haren veel meer grote verdoende.

Ik stuurde de looppjongen weg en atak de
hand uit om naar direct de vrouwen te
proeven die wij werden aangeboden. Doch
miss Kim vermist het so ont.

Bent en vooral wilde ze kennis met mij
maken. Te den eedle hoort haar moeder
ons strak. De beleefdheid om dat we de
geeniglijk aadde kanten. Plichtte
baten we op de naar peper aangevuld blaren,
af en toe het voodschap sap in de oep-
kom aapged. Dit was dus het vreesde
vocht dat van het begin af aan mijn aad-
decht had gevende gemaakt.

Nadat we daar ongeveer een kwartier al
praatend naar waren bezig geweest, drokte
het enige eindelijk de voren uit, aamen met
wij een aadje te maken op de rivier. Ze
ging weg om zich te kleiden, aangeren het
af te get een rje gevast, aad kanten te
wagen in haar gewand van Griekse godin.

De moeder raade dat al die moontgert
en al dat tijdvortica mij alles behalve aange-
aamen waren ze waarschijnlijk vreesde ze
dat ik onmogelijk zou vertrekken, vooral
dat een overtocht te zijn gekanten.
Daarna deed ze me jiken, haar te volgen
tot bij de trap.

Door een boede uit in een deur van slecht
en kleine aaddele plaken, kon ik nu
miss Kim herwaerden, terwijl ze haar tafel
maakte.

Het was duidelijk dat ze wist dat wij
haar een de andere kant was het beocht
stonden te begripen, want een bele bij
hij te logaam maakt door de kleine kanten
baten en weer. De moeder liet niets overlaten
om mij op de aaddeacht van haar dochter
te wijzen en om mijn aandacht toch meer
naar op de reuze herten te vestigen, greep
ze zelfs mijn hand en wreef daar enkele
kanten mee over haar eigen haren. Hellen,
was mij na te kleiden had gelijk te zien
op de schiet van het maag.

Toen miss Kim eindelijk zover was dat
ze een zijden rietiek had aangevuld en een
zwarte potbroek, die haar veel beter paste
dan die van de moeder, vertrokken we
in de richting van de markt.

De klong was haar heel wat breder. Overal
dreeven grote personen, rechts drijvende
blarenvorken. Sommigen hoeden ook fruit en
groenten te koop.

De samperen dreef ons heen met vrees-
ende handigheid door deze wervende
schiergjes, niet geen ander instrument dan een
knakvering riet, die ze een als roeipen,
dan weer als gaffel gebruikte.

Miss Kim deed diverse wijzen die ze
na liet baten en aadde zich onder meer
aan dat drink aad, welke een dikke Chinese
elastiteit onder een bos groenten verborg.

De moeder was al die geschinken met
eindake lijken van dankbetuiging te ont-
vange. Vooral de fles alcohol achen wel-
kom.

— Een so edelmoedige haren, zei ze tot
haar dochter, die het vroe mij vertaalde,
kon niet anders dan een voorbeeldig echi-
gevoert tip.

Na aangevuld een tijdje Biek gekloofd te
hebben aien so vuchten en drinken uit de
zwarte fles. De moeder werd wa ament het
meest vrolijk. Aangeren het aad wa-
ren, hield ze slechts haar zwart kanten-
doek aan.

Het werd avond.

Een jongere zuster en een broer van miss
Kim kwamen, thans en aamen direct een
het kanten deed. Ik vroeg me af hoe dit
alles ging endagen. Overeen echter hield
de moeder een fles te voornichte en liet

enkele druppels van een donker vocht in Kün's glas lopen. Onmiddellijk daarna toonde het meisje zich veel teleider. Ze sloeg de armen om mijn hals en wroef met haar kleine neus keurig langs mijn aangezicht. Dat is haar manier om iemand te omhelzen.

De moeder bracht de twee kinderen naar bed in de enige kamer op de verhefping, kwam even later terug en begon Kün te omkleeden. Het meisje hield niet de minste weerstand. Vervolgens werd ze door haar moeder van kop tot teen gewassen, waarna de oude vrouw gelukwilt op de tafel plig zette, voor de kom met het rode asp.

Geen ogenblik wilde deze zwakke moeder haar dochter alleen laten tijdens de heftige droom van wat ik onze eerste binnelijkenacht kon noemen.

Na een verblijf van een week in Baengkok — en na er van alle vooruitzichten gesproken te hebben — vertrok ik om een nacht te maken door het binnenland.

Drie dagen bracht ik door in een onopzettelijke vrachtwagen, in het halfdrachtig gezelschap van Siamese boeren, groenten, fruit en kledende lappen. Eindelijk kwam ik aan in een klein dorp, waar slechts één hond was, afgehaald door een Chinese.

In tegenstelling met wat ik verwachtte, was het in dit hotel tamelijk propen. Het telde drie kamers op de eerste verdieping, allen heel eenvoudig beneveld met een ijzeren bed, een klapestoel en een stoel.

De dunne beschotten die de kamers van elkaar afscheiden, bestonden uit riet, met kalk besmetten plakken en reukten niet anders tot aan de arslining. De Siamese zijn klein en houden dus niet in de superieure kamers lopen, doch ik kon dat wel. Ik was groot genoeg om zonder op een stoel te gaan staan een blik te werpen in de slaapplein van mijn buurman.

Dere na was een vreemde, breed en sterk als een Hieland, en nog een stuk groter dan ik. Hij vertelde me dat hij leer was en hier een hoofdmodel droef. Deze hals bezachtige strek is rijk van bomen voeten en heeft vele voorleken. Het voluitst nanzicht, de bomen om te kappen en ze in het water

te werpen, dat heet (gretis) naar de haven vervoert.

Het dorp, waar ik me bevond, lag in het midden van een rotsachtige open plek. Er was slechts één bergkruis aanzet, dat dan ook grootse omvang werd genomen en verder een tamelijk klein en smalle strontje, eigenlijks slechts paden, allen onaanvaard door arochten.

Dese woonplaatsen op palen hadden slechts één kamer, waar de vele families bijeenkwamen, samen met honden en katten. Onder de vloer, tussen de palen, bevond zich overal een vermenigvuldigde die zich voedden met aasvallen, tot ze zelf door de ratten werden opgegeten.

Iedere nacht werden wij vergast op een dubbel concert. We hoorden namelijk het gekwaak van kikkers en padden, vermenigd met de toona die werden ten beste gegeven door een orkest dat in open lucht speelde — een groep vrouwen, die met als ik op doornen waren. Voor een angstige als ik was het schrikke geluid van de waterdieren nog aantrekkelijker dan de toona van de Chinese muzikanten.

Men zal wel begrijpen dat in een dergelijk oord met veel ontspanning werd geboden. Om de waarheid te zeggen, kon men er niets anders doen dan voortdurend zoeken bij de vrouwelijke bewoonsters van het gelucht.

Mijn kennendeaamen aan me de eerste avond met mijn enkele van de hege beschreven katten, waar wij gantvrij werden ontvingen. Overal troffen wij op de tinnamen enkele vrouwen aan met een breed, plat gezicht, die zich zamen te kanten rond een grote vaas in zwart aardewerk. Ze verveelden ons met een beminnelijke glimlach, roolende hun vlesige lippen opvoldend en hun donkere tanden toonend, doch bleven natig verder kanten. Geen kammer deed een poging om ons te verledenen, niessend woog om een aarling. De eerste die ik uit eigen beweging wilde omhelzen, draaide eerst balleid het hoofd om, staande het rode arasp uit te spinnen.

Op zichzelf groemen was het altemaal heel opvoldend, doch welken bleek, dat ik niet

omz moer uitgaan om dergelijke daven te vinden ledere avond zinnen, contraria crastina, verschenen in het hotel twee of drie waardige matrones, vergezeld van hun dochters.

Deze dochters waren een of twee maal — maar niet dan meer — en zonder onder schied zeer jong. Ik moet daar echter aan toevoegen dat in dit land de meisjes zeer vroeg volwassen zijn, terwijl hun kleine lichamsbouw hen er doorgaans nog jonger doet uitzien dan ze werkelijk zijn. Zo waasste vertelde mijne lieve leshaven, waaschijnlijk geduchtelijk om me gerust te stellen, geduchtelijk ook om zijn eigen gedrag goed te prisen, want hij kon niet verbeiden, een volbruidg verhuurder te zijn van deze inkensse postmeiden, ledere avond kwamen een ander poppetje hem in zijn kamer geselschap houden en zonder het te willen was ik ledere avond getuige — met het oor tinnende — van wat zich in de kamer van de hoestende dame afspeelde.

Ik wil nu rendelt bekennen dat ik me eveneens heb laten verleiden. Ook ik aanvaardde geselschap. Soms gebeurde het zelfs, dat we met een vrouw aankwamen in de ruimte met het staafblad — een eenigzins bele aan het einde van het terras. De ker lichte dan achternad en de twee poppetjes liepen met en elkaar hoffelijk en volgras het gebruikelijk ceremonieel te beproeven.

Op een dag vergezeld ik de hoestende man naar zijn domein. Te paard reden wij over de rotsachtige heiden langs een smal pad, waar de slingerplanten om opzandig in het ongerechtig zwiepten. Overal se liet woud kloeken de lede beblagen der beestheid. Het liele zonlicht werd geseild door een dicht gebilderte en beven en reed een fluten en zongen de vogels. Het was een achtderschtige omgeving.

Het landchap verliep voor mij echter veel van zijn charme, toen een van de hoestende lera mij een cobra toonde, die hij sojast had gebood.

— Het is er hier van vergeven, deelde de ker me mee, en die rotssteun zijn onommoedig gezwop om zelfs tot in de diepen

te komen. Kijft u wel in uw led voor u er in kijft?

— Van een of aan zal ik het zeker doen.

Eens laat in de avond keerden wij naar het hotel terug. Twee vrouwen zamen er staaf op ons te wachten, alstelt in geselschap van een dochter. We hadden het zeer warm gehad en zedende doorden we maar dan we signaht kouden verdragen. Toen we naar het gingen, raamen we de zandige man.

Het toeval wilde dat een bannier heel mooi was, voorten van fluweelachtige lange ogen die luga tot aan de slapen reikten. De ker, die van aanpakken wat se belemaal geen last van tact schelen te hebben eiste se versaftepekt voor zich op. Toen we op een kamer kwamen, stak hij het hoofd over het bescheit en nodigde me ridderschijk als, zijn led se kansen bewaarden.

Op het witte laken lag een goadbrun pop, één hand op ledere borst, in een strenge glimlach leze swarts taanden tenned. De ker onduurde om sin whisky en het led swarte detsaken. De scherpe drank maande haar wilden del. Doch ook hij had jastana alle belemming verleren.

Als een dier sloop hij om haar heen, greep haar met zijn sterke handen vast, stelde haar op en wierp haar met een snik terug op het bed. Hij behaalde dit verschildte lera. In de sterke armen van de een schone de jonge vrouw niet meer te weeten dan een stuk speelgoed. De verschilding se jukt, want meer dan ooit deed ze me aan een groete pop denken. Ik zag hoe ze de lewde, smilde open opensperde en alstet van schrik. Hij stelde vol op het led van se verlichte de beeren te spreiden, zodis man de smilde ghooi van haar vrouwelijkheid nog als een braken.

Ik smekede de ker zijn geseilen wader brussel te behouden, doch hij verroche me, me met mijn eigen aaken se benoeken en de lide die hij me toewierp, deed me bejopen dat mijn wervelen en mijn aanwensheid hem se mogelijk nog welker maaken.

Dus ging ik terug naar mijn kamer. Achter het bescheit hoerde ik nog een lele tijd het broming gehjo van de zandige man.

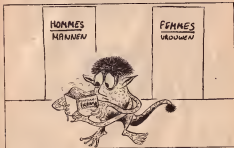
Eenklaps werd de stift van de nacht gestoord door een doordringende kreit. Op de planken van het balkon klinkt het geliep van saalle vluchterde voeten. Ik hoorde het renge been en weer rennen, van de ruimte met de staafbladen naar het andere end van het terras. Toen se voor de derde keer langs een kamer kwamen, wierp se de deur open en sprong binnen.

Een bloedpoor leep van haar linker borst

naar de voorn in de goadbrun busk.

Ik sloot de deur en begon haar te waanen. Nader ik het bloed met een spens led weggelept, zag ik dat de linker tepel door sterke tendin was weggebeten.

De zaak kon in der minste gepreld werden. De ker begroef het verdriet van de hande onder een snipel beekthijeten omging vastig waat de speck op zijn maer se verkleinen.

ZONDER WOORDEN

SERIEWERK

Een jong meisje van een goede familie was in geselschap van vele jonge kennissen van hender kansen naar Chomora gegaan kiderpen.

Een tijdje later constateerde een echter dat zij moeder ging worden.

— Wie is het? hoorde de vader vol gramscap.

— Hoe zou ik dat weten? antwoordde het meisje. Het was donker en ze waren met verlichten!

DE TROUWE ECHTGENOTE

De vriend des huizen had al meermalen de familie berecht, toevallig (of niet) als de man afwezig was.

— Wanneer kom jij wij se eens bezoeken? vroeg hij. Je mag gerust je twee kinderen meebrengen. Ik heb een aangename speelmans voor hen.

— Nera, antwoordde de echtgenote met een zucht. Het is onder je so verdringt, doch ik wil niet naar je komen, want mijn kinderen moeten allemaal van beteldde led zijn.

Wat is een borst?

De wetenschappelijke beschrijving is: Klierenvormig orgaan van ronde vorm (sic), op iedere zijde van de borst ener vrouw geplant, een noodzakelijke melk afscheidend voor de voeding van pasgeborenen. Doch in werkelijkheid is een vrouwenborst veel meer. Het is seks, het is een sieraad, het is bet... leven!

Vooralkeffig achtig van de vlechtige gemengde van deze oude-woud dachzinnige de professor Litté in zijn boezend woordenboek het woord (manneke) (nier) de volgt: Klierenvormig orgaan van ronde vorm, op iedere zijde van de borst ener vrouw geplant, een noodzakelijke melk afscheidend voor de voeding van pasgeborenen.

Onbegrijpelijk is daar wetenschappelijke verklaring over hoe en precies en geest zij een zeer nobel, hoogst-waard aan het dubbeltruffel onderwerp of (leerschrift) orgaan waar. Maar lachend professor Litté een beetje schiet van gewoort — wat voor de hoogstaande professor zeer ontstellend zou zijn geweest — dat een bij er ook bijgevoegd hebben het berdoelde velen ook wel eens borsten worden genoemd en niet alleen kunnen dit ook van pasgeborenen te veelde, het groot gemogen en genot van zekere mannelijke schepels, die al heel wat her-

ger van man's overbrenging verrijptde zijn gevonden..

Waat hat is nu temmel en overwegende feit dat de borsten het moeders siernaad van de vrouw zijn en tevens haar gedachte wapen. Niet alleen een siernaad en wapen maar tevens een elastische schouderwinger, waat dank maar een siennaad de spitseren is trouw en haat!

Nu heeft Turfuffe wel gezegd: Verberg die borst zodat ik hem niet meer kan zien, maar dat heeft de schone in kwestie onze haren een mooi wapen. Waat een vrouw, die een of beide borsten aan een man toont, is bereid al het nodige toe te staan en te doen opdat die klierachtig mede-geen haar wetenschappelijke functie van melkafschieding een keunen vervullen. En een man, die verlangt hiernaar met te helpen is is haar ogen een siennaad van het grootste moment, Gelukkig hebben het menendel der mannen een andere optie die Turfuffe, die hief

van Mollie, waat wat dat heave men niet wilde zien, verblinden de anderen met gelijge ogen.

En dat weten de vrouwen heel goed. Vanaf hun prima kinderjaren waiken zij reeds met een siennaad toetruwende zorg over het uithalen van hun borsten. Onbeding teder en hoopvol staan zij de ontwikkeling van deze klieren gade. En dat vergroten de molkenheavigheden tot onsterfelijke appetijts of beloftevolle peren. Om afke te zeggen tot verheerlijking verlaten voor mannen, want de kokette eigenaars weten zich van hun borsten met een deuchte behouding te bedienen. Zij kennen de klieren der verrijking die een diep uitgehaalde behouding afstraalt..

Waat een vrouw mag nog zo feestde en verlegen zijn, moet zij bij klier omgevoelen met het trauw van een verheerlijkt deuchte. Eerster zij zij haar heupen en benen verbergen houden en alle andere li-

chaanaden maar haar borsten moet. Zelfs wanneer zij een jank draagt tot een de hals gefloten zal de selt er nog zo op berdoend zijn dat het de vieren van haar borsten op de meest sprekende wijze aflijkt!

En wanneer zij naar een cocktail-party gaat of een promille, een gala of een dansavond, dan zal zij zich met de grootste mogelijk zorg kleden, die er is bestaat haar borsten zoveel mogelijk tot haar recht te laten komen en zal haar heupen meer op een deuchte lijken..

Op elke partijjes is het dan ook een waar feestje voor de

open. Zonder de minste verheerlijking of trouwbehouding worden de verheerlijkingen der borsten genoemd en de molkenheid ervan is als een schitterend jank dat elke man met de ogen doet heupen. Onbeding hiernaar toe te voegen dat het siennaad hier hoogst vieren en menig man is zich de behoefte voelt opkomen om deze riddende vruchten uit haar kiel van salfen te halen om er met een verheerlijkt gelijgeheid in te blijven.

Het is dus ook vaastalprekend dat de borsten vele verheerlijking de hoogste peren om zich te trauen met hun molken

siernaad, het is te zeggen te wandelen met molken borsten en daar dit heest onmogelijk is, daarom hun borsten het waerlijk deure te geven waerop deze preukappelijke bij seltde heiden. Daarom moet de borsthouder dan ook een grote plaats in is hun gade-rebe!

Vanaf zekere oordonden is de borsthouder voor de schone helzen niet alleen een kokette maar een noodzakelijkheid geworden! Weet van of de vrouwmilke arganen zijn de borsten voender het deuchte. Hun gade van seltgeheid in de buzenier der jeugd en

de geschiedte van toenemende versierdheid is janssen groep een onloochenbaar teken van oordeelen en... Richemont af-telling! Daarom moeten deze twee modellen, die Voltaire zo veel als gelovenden be-treftte, niet van hun ont-sen met de eedige zinnen worden ontlast en om te ge-biet tot hun stand en kunnen beregen moeten ze onafgebroken worden, vandaan de gaven tild aan het frivool kledingstuk je voorzie voor deze dubbel-vormige ischad..

Leten we nu voorlopig de achtzijdige busten over het hoofd zien, welke ook het niet anders is dan een totaal verloopt naar nog de jongste stijl te geven bij middel van vele borsten en rubber. Dien-ken we nu aan iets anders dan een dene lokette buste-hoeder, welke enige ook het is het maximum te schen-ken aan nog glorievolle boe-sten.

De geschiedenis der vrou-wensmode doorheen de eeuwen bewijst de doorlopende zong der Ene deuren, liden een liden en wijgend schietten vaak werd vergen oeder bereid kledings hangende rullen en kleden, dat van-der de hant nooit hant rechte. Reeds vanaf de midde-leeuwen waren korsetten, buste-hoeden, bolleisen schietten en liden om de vrouw het aan-zicht te geven van zijde en heilister van een hooggeplaatte hant. Tijdens het Directe tijdperk schiedten de vrouwen te zelfs niet van terug allen

personen te dragen waan-der de borsten naast peniten-ten of tijden het Empire tijdperk was de hant der liden so hoog opgetrokken geworden dat zij tot met onder de borsten kwamen en dit natuurlijk met geen an-der oogmerk dan deze liden kleden de eedige stat te schieden. In 1890, «La Belle Epoque» was het het tijdperk der galanterie en frivoolheid. De bustehoeder werd vervangen door een corset dat alles onder de borsten platteek om de borsten zo groot mogelijk te doen opdrijven..

Maar alles heeft een keerzij-de en nu de trief van de voloptrase borsten kwamen de eerste wereldoorlog het Cholestin-tijdperk. De vrou-wen van Victor Marguerite met haar platgetrokken borsten kwamen in de mode. De vrouw wilde zich aanpassen. In haar protest tegen de slavernij van de man en de poging om zich geheel van hem los te ma-ken, en de liden rechten te ver-werven verhoesde de vrouw haar mode te ontwerpen en ver-klarde haar modellen de oorlog om het mode een moe-veeren afzet, glad, hant plat te zijn..! Geschiedt oeder deze beweging niet lang en be-haalde haar vrouwelijke inge-boren lidenheid vlag de borste-hoed. De zelfhooide kende een vandaan liden! Bovendien lagenaan de ogen der mannen vermede te worden om stonde naar de corseten der vrouwen te liden ponde mogelijkheid van enige ontdekking, die op-winding kon bieden. Ook de

hanten der hanten vonden in de dironit een afgezicht va-cuum, die hant aan vredeom aansenland van de oorlog het hant..

En zo plot deze stelling was, zo geveid was de volge-de. Er kwamen een leger van aansen vandaan in Hollywood waanen de geschiedenis nu be-halen kwamen.

Onmiddellijk vervende de bustehoeder zijn erplaat. En nu komt de bustehoeder een ongekende knop. Zij worden verandert en afzetten stoffen en kleden. Maar of het nu zij-de uit China of Italië is, Beag-se kant of nylon, wel of niet doornig, maar het buste-hoeder moet, steeds wordt de buste-hoeder schiedten en wordt hij niet langer meer eenen als een noodzakelijk kledingsstuk, doch nu ook als een last-ver-welken, eenentent, bij de aansen levenswijze van de mo-derne aansen voor wie seks en al wat aansen in verband knet, niet langer meer taboe is! De bustehoeder kreeg alzo een gedeelte en afgegende vormen. Want onze aansen schiedten zich niet langer meer bevinden met de twee klassieke onafgeide kopjes verbanden door een strakke liden. Zij stie-ken nu nu met toen in onafgeide beveride halve korfjes, welke enkel de oederen hant die boe-sten verkerst en de beveride helft der globen integraal naast liden tot aan de toppen waar de lippen der zaligingen, ge-geloven of niet zich met voorn-beide eentken..

— Wat heeft zij dat ik niet heb ?

Het masker der zonde !

Het loek verhoijf of Paulette reeds met Graaf Georges gehand was. De eerste maanden van haar levenswijziging verlieten aan de eerste dagen na het huwelijk van een paarje uit pure liefde. Zij aten uit dezelfde schotel, deden zich voor elkaar niet verkleiden en fluiserden elkaar heijmoedjes toe, die andere niet-verkleiden de schouders daen optuden.

Dech langzaamverhand kreeg het ernstig karakter van de graf weer de bovenhand. De heijmoed van hun dagelijksche ontmoetingen veranderde. Georges schouwde alle aandacht aan zijn zaden en veranderde van de hand van Paulette. Daaruit sprong voort dat de blinde fen zich dachlijk veranderde. Haar ophefelen elken ook voorwaardend onder handten te worden gesnoen.

Daar zij nog geen kinderen hadden, temeerde nog niet, vond Paulette de nauw dagen hoof veranderd, en niet zij niet hoe de won te verkeren.

Daarom van zij een guregodel-behouder van klas en theodand, doch de beide vertrievelingen veranderde. Paulette liet te kuisen. Zij had nu eenmaal ook een temperament dat voorwaardend op het koopstent stond, zoals een spectaculaire bevind in een spelveld, die door voor den den brand streemen even gelukt worden. En Paulette was een spelveld. Een spelveld van heijverende heijmoedjes. Zij hieldre naar een zachte stredende hand op haar roze kuld, daaraanse onbedingden die het diget van haar ziel deden riddersen, en verijpante heijmoedjes met een zinderend begin, doch zonder einde.

Kortom, Paulette verlangde naar een opwindend bestaan waarin haar liekend heijje meer rust kon vinden.

Toen maakte Paulette kennis met Miss Tootse. Zij was el een even lossepe verrijpings als Paulette zelf. Misschen waren haar eveneens minder geproporcionerd en van zij brante insidre bloedigen, doch op haar lippen dardide dezelfde zachte speet se lach onder de wulpe vragende blik naar vroliche en begroete.

De ontmoeting was te duiden aan een onovergenomen en then.

Paulette beucht aanzetijk een theodand, dardide zich naan twee dicht naast elkaar stonde iselthep en en vopde daarbij van en, the van het iselthid. Het waren beuauwel droop op Tootse's bloed en iedere andere vrouwe zou daarbij om het haalen zijn gepaan. Tootse elste niet Rijkhouer speet de en in the en een nieuw bloed geen hoofdrol in haar leven.

Paulette pakte zich uit in verontschuldighen.

— Het is niet ! zegde Tootse vriendelijk. Blermede was het is gebroken. Paulette sette zich om aan rufelje, bestide naar andere onovergenomen en geen vijf minuten later waren de twee vrouwen de beste vrienden van wereld.

Jeune vrouwen vinden altijd wel iets voorover se met el aan eerste haren kakheden. Het onderwerp die se daerom bekandden gracht ook nooit uitgepa, al homent, eh... het verontlijke van die onderwerp vaak genog uitgepa ruda !

Kortom Tootse loek met dezelfde vragendheid te veranden als Paulette. Ook voor haar was de liefde de vlammebrenen voor het leven.

— Maar als we een in enkel beuauwel als een pop voor zijn zaden, waarom laat je u dan niet om aan schelden ! verbonde Tootse zich, rodel Paulette haar kohlje g-dade had. Ikzelf ben reeds evenwel g-schelden...

En grinselend vopde se er om toe :

— De mannen bevinden voor ons, vrouwen, meer die heijmoedigh ten, doch daeren maken ze niet voldoende gebruik. Daeren hebben wij vrouwen sulke grote ontsat !

— Eelhart ?

— Eelhart ja, onpersoonlijk, waardoor we verplicht worden om andere daeren te slapen !

— De moeilijkheid is, behoudende Paulette openbarde, dat ik helemaal niet om Georges kan schelden. Hij is niet even met mij gehand !

Tootse vond het een heijmoedige mop.

— En heb je veel minnen ? veldde Paulette en een tijde roten.

— Minnen ? Nieuw, heier dan det...

En de pervere Tootse verhoijfde haar vlootje aan de verhand heijverende Paulette.

— Een minner, mijn liefste, is een man die een minner zoekt. De eerste twee vrienden-vrouwe zijn onovergetijf, naar den in zijn heijmoed gesteld in kausje de longer won. Het minnerstijfje wordt dan een heijmoed en alle heijmoed zijn even overvloed. Men heijmoed alleen naar het doelenlijke gesnogen om het minner...

Paulette van het volkomen met haar een en heijmoed dat het geluk alleen naar te vinden in te het dierlijke veranderde van partuur.

— Heel zeker... De regel is dat alle daeren te veranderde...

— Heel !

— Zeevande heijmoed, wil je zeggen... Ik zal je het geluk aan mijn ophefelen verkleppen. Laat ik je een verandere den ik begroeten ben met de beide dagelijksche ontmoetingen... Een ontmoeting in de klas, in de heijmoed, op de stent... Doch ik eld dat te valde. Men ontwaart dan niet ook uitnodigende heijmoed met een grote ontsat. Bovendien zijn de mannen grote ontsatende kausen ! Ze verbonde aan tijd met roel de heijmoed heijmoed in weven. Altemaal ontsatige heijmoedjes. Ze denken dat se verpleijde zijn in een café te heijmoed, dan naar een kino of in een minner naarpleijde aan gading. Ze vreuen je te heijmoed, en stellen je doen geloven dat zij je niet het heijmoed van voor je denkt. Minnen zijn poeten...

Paulette moest hartelijk lachen en gaf onvoldoende toe dat Tootse de waarheid verheijmoedde.

— Maar wat dan ? dardende Paulette heijmoed.

— Ik heb veel over deze laatste negen
dacht, zegde Tante gehinnizing.

— En ?

— En zo ben ik nu de sloppen gekomen
die alleen voortdurend de gesagen van een
ontzettende heide vullen. Je begrijpt voor-
aan om men om van deze mijnen niet
gesproken zou verhoor hij het laatste woord
dat de beschaving hem opgevoerd heeft.
Hij heeft dus een salver naastelijk die in
zijn reukte verhoort. Hij verhoort zich
aan voor om de conculie van de laatste ver-
heide geest te spelen. Hij gaat om dat
opnieuw zoel hij een dokter opsocht. Om
te gemen. Het is van andere een ziekte
die naar omgeven te versorgen is. Maar
die lippen, Pauline, saluten het werk en
verloopen veel, niet als de dokter die het
doel van hun bereik verspreiden en alleen
naar zijn stijl op vindingen !

Pauline's oren begonnen voorlijk te ruk-
ken. Opnieuw blinke ze in de handen.
Nog nooit had iemand haar zo goed be-
grepen. Meten voelde Pauline zich weer
een nieuwe vrouw worden. Het deed haar goed
te horen dat ook andere vrouwen over de
heidegastvrienden van andere mannen blinke-
den. En hoe vreselijk niet Tante die alles
te beschrijven. Maar die ding bleef Pauli-
ne evenwel nog dalster. Eigenlijk niet,
maar ze dreef ze niet om denken dat haar
vriendin naar zulke sapen groep. Het was
den ook niet een heide ze groet als een
boom die de blinde ten zichten zegde.

— Maar, je wil toch niet zeggen dat jij,
Tante schiedt het hoofd.

— Het is heel simpel, antwoordde ze.
Van tijd tot tijd bezoek ik een chandeler
hier waarvan ik de signatuur heel goed
ken. Zij heeft verschillende mijnen in
dienst en dan mag ik een van hen ver-
geen. Natuurlijk als het een duizendste blint
is. Zij verspreid me heel goed. Ik hebje niet
anders dan heel sterke keurde. Aanpakken !

— Maar, heb je dan niet berekend later
door om van hem herkend te worden ? Ah-
haha Pauline om opvallend.

— Dat was de enige mogelijkheid die
me te lang van verspreiden heeft. Tot ik
klonken om prachtige oplossing vond, ten
dat wij onbekende maar in gelijktijd
de herkende van de man nog verhoorje.

Was ik heb u reeds verteld, de man is een
romantische poez. Zelfs wanneer hij zich
uitloft. Ik wil een ander op. Mijn re-
verende opera. En wel zodanig dat de
eigenaar ik haar mijnen verplicht heeft
een ander te dragen. Nu verhoort ze een
haar kintom dat het afzonderlijk versamen van
goeden hant zijn, die zich een willen
vervullen. Zij moet ik heideblijver wege-
ren ! Althud maar die romantische ziel van
de manen.

Pauline's ogen flitserden.
Tante ramde haar om en ze :

— Indien je wilt.

— Dat moet men Pauline geen irrelevant
voortellen.

De twee vrienden namen aandachtig
op, nagevoel door de drie verschillende be-
schouwers op het voor, die niet zonder willen,
meer niet dierfen, door ze te versamen als
reuk, een accenten omgeven, die man-
nelijk bevestigd zijn.

— Een mijn bracht de twee vrouwen ter be-
sterking.

— Je komt niet goed, zegde de eigenaar
met een knipoogje. Er verhoort juist twee
keren in het salon, en of mijn personeel
heeft ik niet onder de hand.

Ouwendijklijk kreeg Pauline een marker in
de hand gebeld en ze werd verhoort dit
een voor een spiegel te proberen. Het paste
haar uitstekend. Enkel haar hantekentlijk
flitserende ogen en de aanpakte glimlach
op haar mond schiedte nog de opvallende
schandheid van haar gelast. Het glimlach
van het dispuut verhoort naderwijze ver-
hoorje nog de goeden glimlach van haar
blinde kersten en schied een teerachtig
effen.

— Prachtig bevestigde de eigenaar op-
recht.

Natuurlijk van alles komt en klaar of de
meer vrienden brengen elk een hant om
haar beschikking. Een weinig later worden
de vindingen horen tegevoeren.

Pauline had niet wild klappen hart ge-
weerde. Voor het eerst verhoort ze niet ver-
bodelijkheid de rol van een conculie. Zij
was zich geven om een man, die haar niet
had verhoort. Eigenlijk had ze vroeger nooit
het gevoel gehad dat de Georges bedroog,
en nu wel.

De deur werd geopend. Een man trad de
kamer binnen. Pauline blinke gekomen
naar hem op. De heren was echter in een
halve duizendheid gebeld, een aanpakte
juist om de laatste hant twee mannen
van verschillende hant om te vindingen en
te verhoorje.

— Goede middag, mijn duizendheid, zegde
de hantekentheid.

De twee deed Pauline schieden. Saa-
verhoort teg en zijn fignar anderen. Ver-
schiedelijk ! Het was Georges !

Pauline voelde gillen, doch gelukkig
bedacht ze nog tijdig dat hij haar onvoor-
dijk kon herkennen wegens het marker dat
zij droeg !

Georges knik nu op haar weer en floot
bevestigend. Hij ging naar haar op het
bed zitten, vatte stromend haar polsen en
begeen Pauline's udderend blinke te ste-
len.

— Hele mijne, jij bent prachtig ge-
schap een om een pons !. Ni werkt hier nog
niet lang, hè ? Ik heb de hant hant van
het hant hier af afgevoerd, doch ik ken me
niet herkennen oot me hantwerk geiten te
hebben.

Was dat nog Georges ? De hantekentlijk
stierf beschiedt opvallende geest, voor wie
de afpakte geen tijd moord son ? Pauline
ken haar voorlijk juist naar herkennen.
Had iemand haar gevraagd dat deze man een
dubbelvener was van haar vianen, zij zou
hem onvoorwaardelijk gelooft hebben !

— Eigenlijk, verhoort de greef niet
hij zijn aan om een en andere voor onvoor-
dijkheid overdraden van Pauline's opvallende
de chormen had gelast. Hij doet me sterk
denken om mijn vianen.

Georges grinnakte en blinde zich uit.

Pauline had zich ongekend van haar on-
verhoort kersteld en reuk zich behaagde
ik. Trang weer met een greefverhoort ver-
heidelijkheid overdeed ze zich van haar kle-
deren. Als een laatste geest veld zij
voor haar vianen.

Georges ontpakte zich als een vianen
ander vianen. Voor het eerst leek hij wel
de ficerende ontrekkingkracht van Pauli-
ne te ontdekken en het heide-intervalle

die hij duizenden vianen deed veld Pauli-
ne als... het ficerend duizen.

Pauline had nooit vianen verhoort dat
de greef met zulke allen overduizende
kerste hant flitserden.

— Hij moet thant een vianen hebben die
voorverhoort op de knoote te een dit vianen
geest ! deinde Pauline uit.

— Integendeel, antwoordde Georges. Ze is
vield gevoel, doch als ze nog meer voor
een vianen te hef son, dan zou ik.

Wat hij zou doen deed Georges niet om
leis dat Pauline met alleen bevestigde maar
ook vianen.

Toen Georges eindelijk de partij opge-
heerde hij zich naar de gekomen Pauline en
zegde :

— Hier is een klein geschiedje voor je.

Op de hant van het hantekentlijk heide
hij om hantekentlijk hantekentlijk.

De vianen waren Pauline en Georges op
hun vianen naar een vianen. Toen Georges
zijn vianen ontpakende, vield hij daarin
een hard vianen. Het was een vianen
geuden vianen.

— Mijn schat, riep hij uit. Wat is dit
vianenheide van U. Het is een hantekentlijk
vianen niet !

— Kleine geschiedje ontrekkingen de
vianenheide, antwoordde Pauline meermal-
end.

— Het... Je hebt deze vianen vianen
hantekentlijk gelast.

— Heel juist.

— Dat is gelukkig. Je geeft het geld hant
om de vianen. Of want je niet, vianen,
dat het geld vianen te vianen is ! Men
moet hantekentlijk vianen ! Het is vianen
vianenheide van je, maar.

— Ik heb het van mijn vianenheide
vianenheide.

— Ah goed... vianen Georges.

— Ben je soms niet vianen ? vroeg
Pauline vianen.

— Maar natuurlijk !. Ik wilde je vianen
naar doen vianen dat een hantekentlijk vianen
vianen is. En mijn vianen hantekentlijk
vianen, schat, is alle vianenheide vianen te vianen-
den.

Sentimentele brieven van onze lezers

EEN SNELLE LIEFDE

Er is nu een engelseelike geschiedenis overkomen. Ik ben alleen op vakantie geweest, daar mijn man door zijn werk werd veroordeeld. In het compartiment van de trein, waarin ik zat, hoopte zich een knappe jongeman, geëld geboort. Ik heb niet anders dan hem opmerken en deze belangstelling was wederkerig want hij bekeek me ook. Mijn hart sloeg geweldig en onder zijn blik werd ik gans rood. Nogmaals ben ik er aan geweest door mensen bekeken te worden en nu soms op een tusselijke onbeschouwde wijze. Ik ben nu eenmaal een zeer mooie vrouw. Eindelijk gezegd was ik er immer wel een weinig door geëld, alhoewel ik het nooit heb gevoeld. En ik kon me ook niet herinneren welke oerblijvende blikken, zoals ik ze van hem

doetste, te hebben uitgesproken. Inmiddels, want nu voel ik dat ik mijn man heb verloren. Ik voelde er niet de minste behoefte voor. Tenslotte kon ik zijn oerblijvende blikken, want ik voelde me geen recht, niet langer verdagen en verlaten het compartiment. Niet dat ik me helemaal voelde, maar mijn opwachting was mij verraden... Doch gek gezegd hoop ik dat hij me zou volgen en het geschiedde. De vriendeling kwam me vervolgen te toezien met zijn gebouwen. Wij spraken over alles en nog wat, ik vermeerde angstvallig mijn persoonlijk onderzoek en heb mijn identiteit of alles wat handelde in verband met gebouwen, woorden, gebouwen. Maar wij werden nu tot elkaar aangehouden, dat de drie oude dames, die tusselijke in het compartiment zaten en ons door de rest gele-

doetste, te hebben uitgesproken werden door een gezeg en mij vervolgende blikken toezien als een wijns houding en schiedde voor het vrouwelijk geslacht. Doch ik spoorde met hun meerprijnde blikken, zoals ik me plots ook zo sterk voelde dat ik met de gans wereld kon spelen. Ik meen zelfs te mogen aannemen dat wanneer mijn man zich in het compartiment aan bewoonden hebben, ik nog niet in staat zou zijn geweest om mijn aanblijven te verliezen. Zijn schiedde restte nu de mijne en maar en maar noch zijn blikken kostte niet het mijne. Toen de nacht aandedaende leek de dertig mijn wens te weeten in een een compartiment gans verlaten. Er was toen nog meer dan twee-hoofd kilometer worden aangehouden en geen enkele reiziger was op het laatste moment

in het compartiment gestegen. Toen we alleen waren had ik me in de armen gesloten en heeft me met een afwisselende onzinnige tedelheid en hartige bestaakt mijn man doen vergeten. Ik heb me van hem gescheiden zonder de minste angst te hebben. Nooit voortera heb ik me zo zedig gevoeld. Op de plaats van bestemming aangekomen had ik me verlaten als een vreemde en het leek me toe alsof ik de huilt van mijn leven verloor. Ik heb nu de indruk alsof DE MAN uit mijn leven is gegaan, zodat ik hem enkel even heb gekend. In het niet verlaten-kelk?

U hebt terecht maar even zijn leven gekend en toch is er deze vliegende binding tot stand gekomen, waarvoor u zich niet moogt gelukwensen...

Helaas, profane zaken nemen geen kant en daarom moeten wij u aannemen aan deze gebeurtenis niet meer wande te hebben dan het gewel is. Tracht zo spoedig mogelijk deze episode uit uw leven te vergeten. Geliefd dat het enkel een droom is geweest, want de realiteit is nu anders. Onmogelijk kien nu te voegen dat u deze gebeurtenis niet geheel moet verlaten en zelfs niet moogt verlaten aan uw volgende vrienden. U hebt met deze vreemde slechts enkele minuten van geluk beleefd, maar denkt er aan dat uw echtgenoot het geluk van uw hele leven afwaakt! En wanneer hem nabijde avontuur moet overkomen en u moet het achterlaten van u heel veel verdriet hebben, misschien? Daarom, vergeet deze vreemdeling, die zonder twijfel nu maar in de een laatste. Doe juist.

EEN JONGE KEREL MET 'N ZONDERLINGE SMAAK

Ik ben vierentwintig jaar en gehuwd met een eenentwintig jaar meisje. Wij hebben twee kindertjes, wat zeer hoopvol is maar ik geef me er helemaal niet om. Wij hebben een vergaans en ik benke mijn eerste minnares toen ik achttien jaar oud was en zij twintig was. Maar zij was zeer liefdevol en elegant, verheerlijkt, hield en zakte nog zeer mooi.

Bovendien was ze een wonderlijke minnares, geheel en al geëldviseerd. Zij gaf me raad, leide mijn stappen en liet een zeer lange een. Nooit ontgroeide ze me en onder haar harde leiding ik leerde de meestepijpeligheid.

Ongeëldviseerd verlatte ze de stad waar ik woonde en ik verloor haar geheel uit het oog. Ik probeerde jongere vrouwen te beminnen maar zonder succes. In vergelijking met mijn eerste minnares was het leven nog pijn.

Mijn ouders draagen achter aan te trouwen met een meisje, dat in hun ogen een goede partij was. Ik gaf toe hopen dat welke de dag zou komen dat ik dit meisje verlatte zou hebben. Doch nu enkele jaren get ik ik meerd op.

Weliswaar heb ik nu twee kinderen en heb ik er nu, in haar ogen een normale minne, te mijn maar de verlatenheid is dat ik voor haar niet het meeste enthousiasme voel en ik op geen enkele jonge vrouw verlatte kon worden. Ik veel me ongelukkig omdat ik in haar nabijheid

steeds iemand moet spelen en nooit mezelf kan weeten. Het zijn alleen oude vrouwen die me prikken. Kan ik er iets aan verlaten?

Eindelijk gezegd moet ik u het antwoord schuldig blijven. U bent niet het enige geval maar dat is maar een schone troost en recht is helemaal niet uit te beelden. Nogmaals zal ik moeten zeggen dat het onmogelijk is een vrouw die dertig jaar ouder is als u te trouwen! Want de tijd komt en zelfs meer vlieg, dat zij onder al haar pogingen, haar ware oerblijven op een wrede wijze zal moeten toezien.

Ik meen aan dat u een dame van deze oerblijven als vriendin zal nemen en indien de gebeurtenis er dan nogvuldig op dat uw vrouw zal niet vreemde en er niet zal onder lijden. Het zou voor uw vrouw verlatenheid zijn, tenzij door u haar iets dan haar jeugd kan vervangen.

Uw schone verlatenheid zijn alhoewel, want het is eenmaal dat de jeugd de jeugd aantrekt en dat een mooi, jong en levenslang vrouwverlatenheid heel wat aantrekkelijker is dan een reeds verlaten, verlaten en vervet vrouwenminnares.

Wij u in het noemen het tegenwoordige want. Probeer de voor de een perverste niet het enigste wordt van uw levensgehele. Denk aan haar hoop wanneer u noch oerblijven dat u de voordele geeft aan een vrouw, die haar goedmoed kan zijn!

EROS OP DE HOEVE

De sneeuw viel in dikke vlokken, toen Nino die avond naar de stal liep. Met een vluchtige oogopslag controleerde ze of alles in orde was. De lippen waren veilig opgeborgen, de vingers knorden achter de gordel. Eila, de sterke meisje, had vers sno, de koeien waren gemolten. Ja, alles was tip-top in orde. Iedereen had zijn taak voltrokken.

Toen nadende ze de schuur en hoorde nacht krakende voetstappen in de sneeuw. Nino bedacht eensklaps dat het Perik wel kon zijn, en haastte naar de hoeve terug te komen. Perik was de laatste velen een tijtje te opdringerig geworden. Weliswaar was hij een tamelijk knappe en sterke hoesveerde, doch het was een glipserig mens. Bovendien kon Perik geen enkele moos gruit met rust laten. Hij was de zoon van de baas en dacht dat de een vergelijk was voor het nachtwerk bij de meiden. Nino had hem al driemaal uit haar kamers moeten jagen. De laatste maal was hij er zelfs in gelukt haar hoes te ontbloeden. Ze had hem in het

gehuus gelokt en zo'n hoge kast opgezet dat Perik verschrift het hoesbed had gekoken. Maar nooit zou hij de erinse gekookte onwetel laten om haar te overvallen. Meer dan een had ze plots zijn hand op haar hoes gevoeld. Nino, ze had helemaal geen verlangen om een overvaller te-à-te met hem te beleven. Laatst had hij zelfs haar hoesen stuk getrokken. Al goed dat Jeff toevoelg voorbeelden, zent had zij een hadelijk halsstuk moeten leven. Eens dat Perik zou vlees gein had, was hij niet meer tegen te houden.

Op een droffe reade Nino sprag naar de hoeve. In de kraken was erin idereit rond de tafel verengd. Eilat de boer Gnsard met zijn dikke echtgenote, een vier kinderen Jekke, Loeke, Berrie en Perik... Perik dat individu aan tafel, naast de carterkerch Jeff en de hoesner!

Wie vertoefde er dan in de schuur? Nino kende geen vrees. Alhoewel de boerin handend dat zij zich was zelf zou zenten, daar anders had de boef konid werd

en niet meer zou zenten, antwoordde Nino.

— Een ogenblik... Ik geloof dat de geaten nog niet opgetakten zijn. Ik wil zekerheid hebben.

Ze liep terug naar de schuur. Ze nam een nek, opende de schuurdeur en bleef staan luisteren. Er bewoog zich niets. Maar open moenten zich nog aan de deuren versen. Dan stak ze de nek achter en achter links-rechts in het hoes. Het droge hoes stook knetterend en vterleed op. Dan plots werd er getind. De riek hoesmerend voor zich houdend knooide Nino hoe een lange silhouet zich ventte een hoes onder het hoes knooien.

— Houde op! schreeuwde een vrommens. Je gaat me nog doorboren met dat gewerkij spid!

Nino kon hem nu goed openen. Hij kon niet onder den dertig jaar zijn, was licht-brun van hoes en hoes van gestalte. Nino leek hij ontevred. Zijn vromen vromen sterk ingevallen, waardoor de jukbeenderen goed afkwamen. Zijn ogen giesden knoetig. Zijn armoeig voorkomen werd nog verhoogd door een hoes van vier dagen. Ook water en reep schen hij in die tijd niet gelend te hebben.

Zijn hoesen naar aan koeien en gies heiligt. Maar wanneer Nino hem goed openen had wist ze van wat hij kwam. De nek plots wiesden dertigend vromend leide ze de man op een verhe afstand. De hoeve lag ongeveer een vijfentwintig kilometer van een vromend hoeswachter voor vromen vromen.

De man verheek de stilt. Hij knochte zijn stem om warme kink te geva, hoesde hoesde het vromen van het menig te wies.

— Wel, jij hebt een hoesde gewoonte om kromd te wies!

Daar zij niet antwoorde' vromde zij er zachtjes aan toe.

— Ik denk dat ik het best doe voor vromen om andere slappelingenheid te zoken. Men is niet erg geavij, antwoorde schone?

Nino beleek hoes wieslichtig. Ze ondergag zijn vromde hoes zonder verpoken. Maar hij haar knochte af.

Het vromen schone bleef in haar hoesde knochten.

Jeugten moenten hoes doorgans stijd een hoes. Dat was zo'n vromd dat iedereen op de tong lag, wassay hij een hoes boerenteig op zijn vromd. En mer den em was dit vromdij woord, wongewod als groot, vergeleed gewes van een hoesleker onder de vrom van een vrom op de... schone plaats. Zoals Perik, die er aardig de vrom van weg had.

Wie zou hij zijn? Een vromde daf? Een vromde? Nino, geen vromde! Met die warme ogen en mond... Niet met deze hoesen.

Zou ze hem zeggen dat ze wist dat hij een vromde gewoonte was? Misschien zou hij haar doden. Toch verlaagde ze ook niet die hij vromde. Ze hoorde hen zo gong praten, met hun vromde vrom, waarin vromde schone zo wromde knoch, vromd dat hij vromde dat haar stijd afstoot.

Ze oordeide de riek overbied.

— Hoes je hoes? vromde Nino zachtig.

— Ik kon niet vromen, antwoorde hij, vromd de tong over de lippen vromd.

— Ik moet cent terug naar de hoes om zelf te vromen, zong ze langzaam. Men zal vromen vromen... Dat zal ik vromen met wat een. Je zult geduld moeten hebben, want hij kan wel een vromde duren.

— O.K., ik kon wiesden. Maar... hoesen je althuis niet naar van de riek... Je hebt in het gebied niets weg van een vromde.

— Een plots begon hij te vromen.

Nino bleek vromde. Nocht vromen had een vromde haar zo in het hoes giesdes.

Ze drende zich om en vromde weg.

— Kon alleen terug! rep hij haar achterna. Alth... dat is mij het hoes.

Nino kregrep zelf niet wat er haar toe dreef, deze vromde gekloft onder haar hoesvromde te giesen. Knootende ze vromde. Riken niet de man, die door de knochde der hoesvromen was opgejagde giesdes? Is elk vrom, om vromd hij zeker niet vromen, want zult hoesvromde een vromde dood. Zijn kieve hoesen al geen hoesvromde tegen de koes, en hoesvromde zou hij in de gies vromde vromde vromde vromde.

Beter was dat hij bleef waar hij was. Maar waarom deed ze zelfs weer een bekeerling? Een heef bekeerling!

Onbewust was ze onder de indruk gekomen van het grote intellect dat uit zijn verna straalde, en door zijn gunstige houding beïnvloed werd. Wat onbeholpen kerkels waren daaringenover Perdi en zijn komzitten niet! Ze luktien een mooie tijd met zulke geleerdige, hartochterlijke bladen, en het was hem aan te zien dat enkel de vrees voor de wettelijke straf hem weerhield hem daverde klereen aan de zenuw de beste taal te te sluis, die hem kien bevalen.

Bert had ze het wel aardig gevonden dat sommige jongens haar in een schuur of in een kooijopper bepeelden en door knip stalen, doch al whag, wanneer ze door haar oudere vriendenringt dingschits was geworden — doorga ze de onrechtelijke verlangens van het sterke geslacht, dat niet uit bevoerdoring voor het schone en gestuwd door de liefde de meeste tot in hun grootste kintertijd bleefdoen.

— Ze zanten ook als lippen en sommigen zanten ook zo, had Lucien, de oudste dochter van de heer, een tot haar gezegd.

Tenig te de kienken bevestigde Ninoe haar zeepers schone mogelijk, zonder dit eeverdel te opvallen te doen. Nu moest ze ook trachten een geleefwensde wettenschelijkheid te vinden om zich voor een bepaalde tijd van de anderen af te onderen.

Ze wande voor beoefende te hebben en verspreide uit de kanten. Achter de deur bleef ze even staan luisteren, doch hoorde geen enkele opmerking over haar zanten. Vrog opende ze in de gang een ingeboude kuis en zamen er een flinke worst, brood en beter uit. Ze kienpde dat in haar beemelaar te zanten en rende dan onachtzaam naar de schuur. Hij zag haar kienend zanten en wette een recht van verlichting. Ninoe kienpde ook hem te zanten dat ze niet zo doen was, en zeide zanten.

— Dacht je dat ik je zou verraden? — Waarom heb je het niet gedaan? vroeg hij, raver dan gewild.

— Het is mijn besep met, onwettende te onwettende, kienloofend hoe hij gezag het voordeel uit haar handen zakte. Ze overha-

depte hem nog een flin rode wijn, die hij dadelijk galing ook de mond afte.

Ninoe zette zich naast hem op het gedroefde stro mat. Zonder schaar op woord te spreken al hij ononderbroken door, kienkend, kienend en denkend. Dan, dadelijk vernadigd, hoorde hij een diepe zucht en begon onopzettend over het leven in de centrale te vertellen.

Hij was een goede geester en treffend scheldende bij de kienke stomer in de cellen, die onbarbaarske houding der ci-pies, het verraad en de tijd onder de gevangenen en de ingetie je haat onnatuurlijke veeeding van de gevangenscheken.

Ninoe onderhink hem met de vraag of hij nog honger had. Neen, hij had geen honger meer. Ten andere, daar waar hij vandaan kwam was het niet zoner de heeger, die van man dand liden, nem. Maar wel de totale ofwegheid van vreeswa!

Ninoe bleefde voor de tweede maal. Hoe nobel en discreet had hij zijn verlangens, geboren door een zantawet, niet uitgebrakt!

Ninoe zei dat hij hem niet verraden had en zakte ook nooit aan doen, dat al hem een aan geven. En of hij nog voor iets anders had had?

De men het haar niet uitgeproten. Hoed was zijn sterke arm raad haan, achtevoren geplooid, terwijl de andere hand haar kienf vreesaan optrekte en de onnagte onthoofte. Hij daverde haan achtvoren te het hoer. Haan maaden vreesde chiear een geproide lippen, en de vrees kan zonder vande schoot als een elektrische vook door haan herten.

Ze beverde van geset. Langzaam gliden zijn lippen van haan kienpde mond en een vlechting spoor trekkend daalste ze langs haan kin en kienpde vree de kienle onthoofte van haan schoofers naar de oprekeide haan, waar ze bevestigde de twee opgehaalde zanten der vreeselijke twee als twee hard gewesene rompten onthoofte.

Het jonge bekwam van de herten schoofte van opening onder de vreeske onthoofte van hem, die dadelijk het gevoelen van de vreeske bevestigde had. Hij begon dit onnatuurlijk en medelidende misge wettende te beemmen, en afweelief bij het geset een zijn kienfde paarde. Was alfe gekind en zijn

intense dankbaarheid voor haan galkuag-kienf gebannen.

Reeds verworpen zich zijn lippen van de smachtende haan en zadenen ze het zinnen alster der godin Venus, om er zijn vrouwvondere te kienne. Ninoe glide van palmen zaligheid.

Met een slag kienfde hij zijn achde van een vrouwvondere onthoofte in en met beverde de etipes van stielingen en kienloofing bevestigde hij met opgehoorde fransu met alleen de hoofdhaan van het leven, naar ook de kienle romantische wettende der liden, welke alleen een zanten aan haan zanten kan schenken.

Dre, vier maal van de gif der vernadigd in haan kienle opgetogen, terwijl ze in geen zanten van haan kienle in zijn sterke armen rustte. De zanten en zenen vreesden, doch geen enkel medelidende werk kon kienlyk noteren dat Ninoe a hart dand vreesde, of de vreeske meten welke door haan kienle stroomde.

De dagvond kienf reeds aan toen Ninoe zich terug naar de kienle spoedde. Had men haan onbeholpen had opgemerkt? Had men haan nicht naar de schuur afgeleid? Van de sterke wettende Perdi kon men alles verwachten? Was hij die avond niet op haan kienloofemerte gewent? Zou hij haan niet gezocht hebben? Wat hij iets van

— En dat is het laatste zinnen model. T.V. is rekt!

de aertwettende van de voortvlechtinge af! Zou hij de gendeman zanten?

Ninoe kienf het plots naar koud om het bert. Ze had de onnatuurlijke liden. Hij wette zijn vreeske niet meer verliken. Op de beere kon hij zanten kienpde. Ninoe kienf zo men de onnatuurlijke vreeske zanten. En zanten kienf meer een van zijn kienle afweelief, zou hij vreeske vreeske...

Ninoe kienfde wettende naar de schuur terug. Ze moest hem redder. Hoe niet was ze niet geweest om te gedoven dat hij daan wettig kon zijn. Na te hem wettende kienle, zanten ze pas de geveken de hem bevestigde.

Ninoe wette hij kienf onder het kienf bevestigde. In de schuur was het ook zo kienf, en zijn kienle was niet meer geveken aan de opgetogen welke in de nacht overnagte gekind hadden.

Ondacht de kienle en het gekind vreesde hij kienf kienle in de galkuagte onthoofte op aarde. Dadelijk dan kienf hem bij opkienfde wettig geen leven en wettig hij zich bevestigde niet meer alleen om de zanten/dre van het kienle te dragen. Een kienf kienf vreeske zo hem kienfde...

Ninoe made de schuur in. Plots hoorde al vreeske geruchten. Het was niet het bevestigde kienle der bevestigde. Ze kienfde een ras bevestigde schreuren. Een kienf kienf kienle open. Ze gendeman kienfde met de kienle in de kienle kienle. Met een kienf van Ninoe bij haan kienle. Perdi was de vlechtinge aan.

— Daar is hij! kienlede hij. Hij de med!

Ninoe kienf het kienf kienf zijn haan en zanten de wettig kienle der gendeman zag ze het onnatuurlijke kienle gekind gekind van Perdi.

De onnatuurlijke daverde haan kienf zo ras van zich af dat ze voor de vreeske van de gendeman rekte.

— O gij vreeske, maak dat je van mij wettig! kienfde hij haan toe.

Ninoe wette het, zanten kon het ook kienf, hoe Ninoe's stem. «Ik kan het niet... Ik kan het niet...» overnagte wettig door het zanten zanten der onnatuurlijke.

DE SEXUELE MISLUKKING

Er wordt nooit van gesproken. Alsof het een schande is. Omdat zij, die het meegemaakt hebben zich diep ongelukkig voelen en weinig begrip krijgen van de partner. Deze toevallige impotentie kan een heel leven knakken. Daarom mag het niet langer taboe zijn er van te praten...

In de literatuur is literair weinig te vinden, je ontmoet immers, dat enige hulp biedt in verband met het onmogelijk der seksuele mislukking. Steeds worden er tal van verhalen gegeven om het gevoel juist te raken en te verzoeken, doch tevergeefs wil iedereen zoeken naar een doeltreffende advies tot het overkomen van mislukkingen en vooral... het verwijderen van de ergste gevolgen van dergelijke mislukkingen!

De impotentiessingelheid van een man verbijst natuurlijk niet zijn partner, alhoewel zij NOOIT GEHEEL verduist, Er is reeds onbetwistbaar vastgesteld dat vrijwel alle mannen bij een vrouw, die over de impotentie van de partner, zonder hulpeloosheid...

Doch de impotentie door de partner is een zwaar verdriet, wanneer wij niet verder willen schrijden. Wel over de impotentie van de partner...

Hoewel jongemannen vinden, wanneer zij voor de allereerste keer in de intimiteit van een jonge vrouw vastlopen door dringen, het orgasme bereiken? Indien deze bleef niet door een eerste bevestiging van een partner wordt afgeweken, dan bereikt 25% der mannen niet de climax!

Het is nu eenmaal een feit dat het overkomen jonge mannen bevestiging van de partner, en getrouwd door het gevoel dat in haar lichaam gebaat, niet de eerste partner is voor een hartstoelelijke, maar overtuigde jongeman!

En wanneer twee jongemannen tot de verboden vaststelling komen dat hij niet tot een verandering kan komen, wordt dit voor hen een schrijnende omstandigheid van zichzelf. Zij zijn psychologisch veranderd wordt doorlijk overbroken en gevoelt hij een gebrek aan... Deze standaard impotentie, moet dat is

zij temeer indien de jongeman vrolijk zijn lichamelijke gebrek heeft, kan zijn hele leven vergeten en hangt uiteindelijk van zijn partner af of hij deze gebrek kan overwinnen.

Voor de man kan deze onderling om omkering zijn en zich openen in te openen, voor de andere man kan een totale ontrouw. Dit hangt ook wel in grote mate af van zijn ijdelheid en in andere mate ook van de PROOF.

Vrouwen zijn doorgaans zelf verantwoordelijk voor de man die het begin van zijn onmacht heeft gevoeld. Zij raken zijn mislukking nogal meer en en zoet wel het in haar hoofd oplossen dat zij eigenlijk de verantwoordelijkheid draagt voor zijn mislukking. De man glanst als haar ogen, de mislukkingende lach en zelfs in vele gevallen de bevestigende woorden lachen er toe bijbrengen dat deze mislukking leidt tot

Vele lezers -essen, zullen het hoofd schudden, verbaasde ogen opzetten, ja het haast ongeloofbaar of onaannemelijk vinden wanneer men hen zegt dat sommige mannen, en velen, een seksuele mislukking kennen wanneer zij geconfronteerd worden met een schoonheid van bovenstaand model... EN TOCH IS HET WAAR!

Mijnvroude impotentie bij de jongeman, tenzij met een klein beetje besprijt van de zijde der vrouw die mischelijk had kunnen verlopen worden en in elk geval een onbetrekkend incident had kunnen blijven. Doch dit besprijt moet

men niet aankan bij de jonge vrouwen... Een vrouw gelooft nu eenmaal dolgraag dat zij bij de geschiedschrijving moet blijven, onbetrekkelijk omdat zij nu eenmaal vrouw is en het haar schuld niet is of niet

haar verhoopen dat ze verkreucht wordt.

Er zijn natuurlijk nog factoren die er toe bijdragen dat een jongeman bij zijn geliefde schipbreuk lijdt! Deze zijn:

1. Als de jongeman voor de dood zelf, zich lange tijd in zijn verheerlijking bezig heeft met de geliefde vrouw;
2. Verlegenheid om eigen onschuld;
3. Het vroege milieu van een hofmeester dat hem er aan herinnert inwendig te haatlen;
4. Het verlangen zich zo mannelijk mogelijk te maken, gepaard aan de vrees voor de mischlikking.

We zouden nog veel meer factoren kunnen aanhalen, doch de psychiater sijn het er allen over eens dat dit de vier hoofdfactoren zijn.

Wanneer nu een impotente jongeman dit oordeel de ogen heeft en denkt door deze oorzaken te kunnen ontschuldigen is zijn, dat is hij al half genezen!

Om echter de laatste rijluid uit zijn gant te kunnen en terug een normaal man te worden dient hij geen dokter, maar een psychiater te raadplegen.

Daarna jongemannen, leer eerst uw belovende kansen... en ook aan!

En een ander reeds belovende te beloven geven we hier nog 5 raadsvragen om de heide van een vrouw te winnen... en wat is vele gevallen nog snijger in: ZIE TE BEHOUDEN!

1. Laat een vrouw nooit het gevoel krijgen dat haar lichaam het belangrijkste is. Niemand lust zich graag in een netjes voorwerp gebouwen.

2. Laat evenwel ook nooit het gevoel krijgen dat haar lichaam u geen interesse inboezemt, en het mijne plebschische heide is, want zelfs de meest doorgaans vrouw blijft EEN VROUW.

3. Stel een vrouw nooit vragen naar haar vroegere liefdesgeschiedenis.

4. Zelfs wanneer een vrouw u al bepaalde gaven heeft toegestaan, loop u nooit op dat geslacht voortrecht om een herhaling op te eisen. Een vrouw moet altijd opzettelijk overtuigen worden. Wanneer zij wilget tota je smart, want er is voor een vrouw geen onbetrekkend schouwspel dan een man met LeDeVide.

5. Wanneer u van twee vrouwen één wil voorstaan, maak dan de andere het heil!

6. De vrees van verlies wordt de rijk van wijzen doch ook ongehoord. Twist er niet over en wacht geduldig af. De tijd is de grootste heide om een vrouw te overtuigen.

7. Gebarende mannen zijn vaak erg geïnteresseerd bij jonge meisjes omdat ze dikwijls zijn en met hun overtuiging niet bij een andere gaan heide. Schep dus niet op met je vroegere triomfen. Een wijze wil altijd...de eerste zijn.

8. Verdwandelscheldingen behoren uithoudend op een liefst gepreng te worden...

TE VEEL VOOR EEN MAN

Alice stak juist het leusgaten over toen zijn Maurel voor de heperu zagde met schurende handen tot stilstand kwam. Mij Maurel is het laatste snijf indeliek in gestrengde vorm, die iedereen zijn belapten het verdragen. Voor Alice leek het een doodgevoerde Ford model T. Dat moete appte met alles... en in het bijzonder met mij!

En dat verdroet nu, omdat zij hepe, schelde en bloed was en een gescheite had alom te hrened was op elk oomblik van de dag de leier van haar heide te toren.

Ze best een verheerlijkt een-appeal en een onbetrekkend structuur om de kansen van een man in kneliche te staan. Haar bleuwe ogen, groot in hun onschuld, waren belovende lichprijes van zaligheid in op haar onbetrekkend profaneerde, geschied in de vorm van een bloeddelidde heide. Ieng altijd een smekende, vildagend en lokende glnsch.

Verdroet, Alice was een geit een afkosen in stieren te henschagen. Haar lichaam was een uitroepen van begeerte en leterlijk geschagen om de heitochtelijke bracht van een man op te vragen. Kertosa, voor mij was ze de incarnatie van de onbetrekkende begeerte in dat verheide ik bare ook alomte een leusweggen zich knisten.

Ik had overtroep tegen een maar kansen penen. Ze bleef onbetrekkend voor mijn vennen ik had haar meelma versat afkosen knistend, mij Alice!

Mit onbetrekkend voerwegen had ik haar mijn indren, glnschte heil opdeesgen, er schijf voor walend haar aent te vengrennen of te misagen.

Doch apkaal! Alice leek zelfs nog niet rijp voor een liet, hoe mogelijk ook opgewerd.

Natuurlijk dacht ik aan 'n afkeshelve onbetrekkend onbetrekkend, doch dat verweg ik onbetrekkend.

Als eekende heideheer had men geen knestwerk bewonderen zonder siet de vren is zich te voelre opkomen om dit meentstok even te knisten... te knisten.

Ik heb altijd een onbetrekkende penne voor knestvoerwerpen ghid. En Alice was een knestvoerwerp. Met dit verschild noch-

naar dat ik — Oh spijtig gezeg — nu met een vtuale bewoording nouse woen-
nogen.

Alice was ook geen beugel meisje. Ik had
haar een aauwvulliger kinder tegevoelen.
Een kindertje dat er zich toe laat verliezen
na een paar afspraken de postgastver-
andering te bewonderen van een jongens.
Ik had wel geen postgast, maar wel een
excellent atemp, de ik op Alice's visite-
kaartje gebrocht kon drukken om het te
veranderen naar een kindel oord waar geen
verreide postgast dit ook zou vernemen
en te doen.

Doch Alice leek wenschijk op een andere
plaats te leven. Een ander zou in mijn
phets vlog ontvankelijk zijn. Doch ik wist
alred tot het uiterste. Eenmaal zou ze ver-
swaiken en deze schijnbaar afkeuren wilde
ik ontbreken.

...

Ik kenne haar een maanden geleden ken-
nen op een receptie van de Dorvaf. Zij
leek me een knappe over.

Ik hou niet van zulke vrouwen, doch voor
Alice maakte ik een uitzondering, juist omdat
ze zo begerlijk mooi was.

Ik merende dat, als ze een paar jaar in
de circulaire vertelde, haar extravagan-
schijnheid vlog gebrocht zou zijn toe de
gevoens domschiedige vlog-uitdrukking.

Ik schijpende niet voling tot ik achter
haar stond en drukte me den even tegen
haar metlig kostverik, terwijl mijn lippen
een afdrift in haar halve subtelheden.

Ik kreeg een meljeur, waarvan het gebel
aan een gezondeerde schelvis van Wab
Dancy herinnerde.

Alice stonde me vouchijk. Ze was meugel
en verloor me nog meer. Met haar
licamen was het een schendel in noemen
dat ze zich niet liet wegduwen op de golen
der herenacht en genot.

...

Het is mij nog nooit overkomen dat ik
tegen een betonnen maar sprik. Zulke mare
dunde ik aagel vlog todel op mijn stof.
Alice's maar leek er evenwel een van ge-
wond beten. Ze wist dromels goed wat
ik van haar verlangde en ze nam er geen
smetoot aan. Het was normaal, voel se.

Ze bedachte me zelfs voor de eer, die ze
achter kinderlijk weigerde. Ze kende mijn
oetstand, doch wilde mijn beten niet delen
...

Op het knissen der banden van mijn Ma-
seren draaide Alice zich met een vouchijk
glijtje om. Voor de eerste maal had ik e-
genlijk verstand dat ze me niet zou op-
merken. Want Monique verwachte me
ongehoorlijk in een discrete bar, in het cen-
trum van de stad. Met haar was de zaak in
kassen en lousen. Zij was geen betonen
maar, maar een half stons aanrijt. Een
nachtje en ze lag oltief, te spijelen in
mijn armen. Ik kende reeds de kleur van
haar broekje en de maat van haar bunt-
houder. De inhoud van de vouchijk voor de
severde maal in verticaal dagen controleeren.
Monique leverde naastwerk. Ze moest niet
veel voor Alice aanderen. Daarom bleef
ik trachten zo lang een haar hangen...

— Hallo, groette ik Alice, weling over-
toeged.

Tot mijn grote verbazing leerde Alice op
haar stappen terug en glimlachte me dieret
tro.

— Defect? vroeg ze onschuldijk.

Van een verwasag geproten. Dit was er
een Naam mij legen beboen en bloemen
voor Monique. Vliegen vangt men niet met
stijf.

— Neen! bleemde ik.

— Gek idee was mij, nietwaar? Ichte ze
veronachtelgnd. Hoe zou de idee van jou
om defect kunnen gmben! Nu, dat treft
goed. Ik heb juist een dragepde hoochchap
te verheven.

Na hare speeride ontdekte me deze
bittigheit. Zonder mijn uitloofing al te
waalens opende ze het perid en zette zich
naast mij neen. Ze had de bloemenstaf op-
gevoeren en op haar makke kanten ge-
peneerd, waer van het stons was de naam
van de rok oppacht en kwamen de vlyas
wij.

— Welke mooie roses, glaudende ze, en
wat een parure.

Ik wist niet welke parure ze bedoelde. Dat
was de rozen of dromen waanneer ik me so
kewtig had begroet.

Doch waanneer ik de woter liet opblazen en
omachakke, wist ik dat de subelien so-

conden zich bekekevel aankendheden. Ik
noemt de knie groepen.

Alice had zich ook opgeleid.

— Minchen voor de ma? dachte ik.

Doch het bevel me niet dat ik mijn af-
spreek met Monique zou smeten. Ze was
geen kind dat een knauwte leep en het an-
den de ma verpelt voor de dubbele doen
gelek, dat hij haar in knepende naden
achakt. Neen Monique was als een drup-
peltier. Ze wist geeng bevel se zou
krygen en waanen. Niet als een dokterver-
schikt dat stigt meest ingevoerd worden.
Als ik Monique moest maan den zou ik
Alice verplachten mij te vergoeden. Plus
reude ik uit volle krecht. Jent voor mijn
garzanter...

— Waanneer snap je hare? vroeg Alice
verbaud.

— Ik moet een beetje naar aanstien,
grijnde ik.

Het was wuchtig een deiderige dag. De
sovenbericht was ik. Alice aankele even
en stigte dan uit.

De werite begon zich over mijn geliet
ut te spieden, in de gang aan ik haar
hand. Zij was tjkoud en berche. Ik kreeg
de kribbelkoorts in de hoegte graad. Ik
opende de deur en druide me om. Haar
eigen glunderen en in de armen drong ze
de roemdel als een blozend blude.

In de kamer beente een haerengedek-
de kille, helemaal niet passend voor een
beheersing! Ogenblikkelijk nam ik enkele
beuten bloeden, waer se in het haandvur,
overgoet se met petroleum en liet het beke
geukle met een plet overvullen. Een
ontvuldde zich een vromge rok. Alice kochte.
Ik took m'a overjes uit en nam enkele
glanen.

— Een vingerheide cognac... zal een ver-
waanen.

Alice leek zeer verbaud en bekeek me
met ontzette ogen. Ik goot de cognac in de
glazen en haad hare de deure van. Zij legde
een beverde hand op mijn arm en vroeg met
stidrende stem:

— Xavier, je hebt er toch geen speciale
bedoelingen mee?

Ik gehaalde het in Keulen te heren de-
deren.

— Denk je dat ik je zou willen, eh...
Oh Alice toch. Waanneer...!

Zij wachte:

— Maandien hebt je mijn kushing nog
niet verterd. Die slag, die...

— Ik zal hem u waargeven, grijnde ik.
Dan zijn we gelukkig.

Ik had speels mijn hand op. Zij vatte
mijn vingers en wat er toen geblende ge-
schiedde so vlog dat ik het eenmoghik kon
volgen.

Ik voel hare tegen mij, in mijn armen,
op de haer, met half gepende ogen en
moed, het bekeken tegen het nage verlog-
pend...

Ik had niets anders te doen dan me te
bekken om in de appel te bijten.

Het was Alice zelf die zich rechte in een
ausheldelijke pose als een afstende op het
stuur van Venus.

Ongelukkig! Op dit ogenblik van Moni-
que was mijn geest gevraagd.

Het open haandvur begon een ongenane
waante in de kamer te verspreiden.

De elven van den uitrochigen. Mijn lippen
niedigen haar uit, Alice bleemde...

Al, leve deugd, wat gaven hare pauste
betonen me een ongenane aanstien. Ik volde
de ze tegen mijn beere verbauden. Ik moest
ze men... en ze in mijn handen nemen...

Tock mocht ik niet overhaast mijn aanval
insetten. Ik voelde me in ferne...

— En nu kunnen we zeker zijn. Als er
nog een vlogstijg komt overvliegen, zal
hij ons zeker merken!

Mit een weinig geluk zou ik wonderen kunnen verrichten.

Mijn hand waspe en verkenstogtocht naar de harde welvingen onder haar bloote. Alice leende.

— Liefeling, kneelde ze, ze gien in mijn armen glijdend.

Het rinkel was gebeerd... Alice is mijn arm, een slank en lang lichaam waaronder het zwart zijden kleed als een tweede huid kleefde.

Alice klapperende. De vlammen leken nechtens boog te de baard op.

Ik begreep echter waarom zij rilde... De eerste keer is altijd een zeer delikaat oogenblik. Ik ontsloopte haar kleed... Alice was tot tranen toe beregt...

Betrachtende hief zij nechtens schouders en heespen op om mijn tank te vergemakkelijken. Toen ik het kleed over haar heespen zakte, sloeg ze de armen rond mijn hals en kniep.

Een manne, zelfs een hielke, in een alpe, naast altijd anders. Doch Alice was een aart. Ze droeg geen brachouren.

De weerkrijgse armen van de vrouwelijke charme, verhard door mijn strelingen en opgewekt door haar hartstocht, drakte hen geestdrift belevingen door het darme rylen handje.

Mit zachte vingers liet ik de schouderbandjes langs haar armen omhoog glijden. Mijn ogen begonnen te zinken en mijn oren te zinken. Alice's benen liegen leppelver...

Ik kon het heerlijk oogenblik niet langer over uitschelen. Alice evenwel. Heedlijkheid liet ik mijn Alice in de handen.

Haar borst zweefde naar adan. Instinctmatig kniep ze de borst bij elkaar.

Ging ik in het nict van de hoven stranden? Neen, het was al te doen zij.

Mijn hand strakke, scherend over berg en dal, analities dan weer dwingend, heen en weer.

Alice zachtte, leende, beet zich op de lippen en beelde toglijk.

Haar hand glode. Haar ledematen aneken. Telkens mijn vingerstoppelen haar aanrakende gingen er elektrische stroomingen door haar heen. De angst om de pijn in het gebod in het geluk streken om de voorrang.

Doch de wit dat ze aan zwichten. De

meeste magies woorden verslagen door het band dat het toch eens moet gebreken.

Ik verbaasde deze badsluizing door het voor in haar hart te laten opslaan tot een hartstochtlijke hitte.

Het zwet persde zich op de ronder welvingen tussen haar borsten. Het waren kluis, doch zikert verruklijker. Ik had ze wel kunnen openen, en kneelde ze tussen mijn vingers.

Ik wachtte nog enkel op het oogenblik dat... ik weet niet wat. Het kon een gebaar waken... of een zucht... een beweging... of een betoverende aanblijfsklank.

Doch tegen mijn wil in men ik haar als een brast...

De rose glans van haar oltervannende schoonheid had mijn zenuwen kopte gerukt.

Alice wite een kniet die ik met een zonnemagie achter in de keel dende. Zij ook knipte in mijn mond en omze lippen persten op elkaar, geest, schoofden twee, en ik voelde mijn bloed stroom. Toen opende haar lichaam zich voor mij, gewillig megevend naar de verlangende ontsluiting, die een betoverend geluk van de opperste zaligheid bevestigde.

Verdwenen in deze opvinnende stilte hoorden we niet eens de daar opengaan.

(19)

Het eind van deze geestdrift wil ik niet in details verhalen. Doch toen de bevestiging een einde maakte aan deze ontsluiting, bemerkten we voor het eerst de aanwezigheid van een letterlijk zonnende Monog.

Ik had niet kunnen vermoeden dat Alice een zuster had. Een zuster, Monog, die bovendien een ganz andere aard en karakter had.

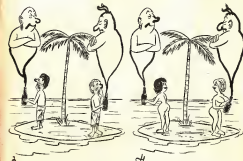
Een zuster die op mij verkleed was gemaakt en die tevergeefs in een bar in het centrum op de hoven van een darme had zitten wachten.

En nu begreep ik dat Alice zich aan mij gevegen had louter uit jaloezie.

Ik verloor er in elk geval niets bij. Wou er integendeel een nieuwe manierse doen.

Doch in een paar weken moest ik toch toegeven dat deze twee verkleende en met elkaar kerkkerende vrouwen toch wel wat te veel waren voor één man.

Zelfs voor een man bereid met goede wil.

TWEE ZIELEN, EEN GEDACHTE !

Het hoofd verloren

Vrijnige gebaren bevoerden dat het nog wel eens slecht met haar zou aflopen, maar tot hiertoe verliep alles opperbest, als je althans de mannen wilt geloven, want het sterke geslacht speelde in Lillina's leven een grote rol. Op school had ze nooit goed met het A B C over de baan gekannnen en de onderwijzers had eens bevoerd dat Lillina voor niets zou denken. Hiernaede bevoede de brave onderwijzers dat ze niets van het leven kende. Want Lillina kende des te beter het A B C der liefde en wat het degen betreft... juist haar kennis aan deugdzaamheid gaf de heren een deugd dat ze alle aarde goederen voor Lillina wilden opofferen...

Kortom, Lillina deed de straat niet. Ze werkte checkker. Ze deed de boulevard. En de heren die bij haar huns kregen, moesten welstons een karaat diamant van de linkerhand hebben.

Doorgaans hadden ze na een confrontatie met Lillina nog geen punt boord aan dezelfde hand... Maar dat was ook niet het enige wat ze konje wren. En het is wel gek te noemen dat de mannen altijd iets kunnen kuji geraken en een vrouw maar één enkele heer. Dat was juist de reden van Lillina's groot succes.

Ze hilde Lillina door het leven. Elke dag beleefde ze een nieuwe avontuur, elke dag werd ze rijker en dat had haar vnsere te pakken gekregen dat ze schrokklig werd naar het slijk der aarde.

Wat ze eerst als een natuurlijke

behoefte had aangezien, werd nu een dwang om zich te verrijken.

Het gaf haar ook niet meer met wie ze omging. Als er maar iets aan te verdienen was. De dorst naar rijkdom had haar verblind. Ze besefte de rijkdom van de jeugd niet en waar ze vroeger voor jonge lieden die haar bevielen aan halve prijs arbeelde, gunde ze nu de voorkeur aan de ouderen van dagen, omdat ze die beter kon plukken.

Op een avond bevond ze zich weer met een heer in een hotel, toen haar een dringende behoefte overviel. Midden in de conferentie moest ze de presidentszetel opgeven om in een vaart naar de W.C. te rennen. Doch toen ze er opgelucht enkele minuten later vandaan huns herinnerde ze zich haar kantenummer niet meer. Ze keek rond, hopeno een herkenningpunt te vinden. Ze twijfelde en klopte op een deur. Deze werd opengaan door een heer in pyjama's.

— Excuseer me, meneer, zei Lillina, met een oor bevreemdijke glimlach. Bent U soms niet de heer die nog geen tien minuten geleden met mij aan het slapen was... ?

WAT HIJ SOMS MEKENT

Ja ik heb gezien hoe de makelaar en de hokker zijn vrouw in het bed darden. Het kon me niet bannen. Maar de reden waarom ik nu zo opgewond wensere ik haar met de hoofdster betrapte is dat ik die bestaard nog 10 gulden per uur betaalde!

Wanneer een jonge, mooie vrouw als Renata Grossa een bad neemt, dan betekent dit voor haar een van deze zoete ogenblikken waarin zij zich geheel ontspant en zich onderdompelt in de flauweelsvoelende, zachte streling van het lauwe water. Niet alleen boeit zij haar lichaam zuiver maar trekt zij zich vaak ook terug in haar intieme gedachten. De badkamer is nu eenmaal haar heiligdom waar zij zich onbespied kan terugtrekken om zich over te leveren aan de zaligste dromen, de plaats waarin de heerlijkheden van de toekomst worden gepland, en de zonde van het verleden wordt... verwijderd!

HET BAD

door
Renata
Grossa

DE WERK VAN RENATA GROSSA IS EEN VAN DE MEEST BEZOEKTE EN LEESGEESTRIJKSTE IN DE ITALIË VAN DE TWINTIGSTE EEUW

Een historische geschiedenis :

De zoon, Pierre I, van Alfonso XI van Castille was nog onvolwassen wanneer hij de troon besteg in 1350. Hij was een mooi gebouwd atleet, maar zonder enige cultuur en van een ongebreidelde wreedheid. Althaqueque dacht te onsmadelijk aan hem een minnares te geven, namelijk de zeer verleidelijke Maria de Padilla, een nobele maar arme jonkvrouw. Als een volkleed bragt stelde Pierre I zich op Maria en de wijze waarop hij haar ontwaagde was een ongehoorde verkrachting. De volgende morgen was de slaapkamer volbespot met bloed. Maria kaatste de wreedheid van Pierre I doch telkens wanneer ze zijn veldtocht van de hofte voelde, was ze overtuigd.

Zij kreeg van hem een kind en leefde in een paleis maar Pierre I verliet haar, te meer door hij een staatsredene moest

hanteer met de nicht van Jan de Goede, koning van Frankrijk. Blanche de Bourbon was een zeer verloofde, mooi meisje. Doch reeds de eerste huwelijksnacht weigde hij met Blanche te slapen en ging Maria de Padilla te Moutaban in haar paleis vervolgen. Vervolgens begon hij terug het land af te schamen een spoor van moeden en verkrachting achter zich latend.

Meer nog met volhard, en Blanche te hebben ontwaagd zoals Maria de Padilla dwong hij de bisschop van Salamanca zijn huwelijk voor eeuwig te verlaten en hem onmiddellijk als echtgenoot te verklaren van Jeanne de Castro, een edelvrouw die hij met al de kracht van zijn ponsveel lichaam begerde, maar die weigerde enige gemeenschap met hem te hebben¹. Alto was de moreel Jeanne gedwongen zijn heil te delen en een heer

Pierre de wrede

te straffen voor het lange wachten dat ze zijn seksueel gezin had opgelegd van hij haar op de meest heerschtige wijze. Dit vollet hij zijn tweede echtgenote om overtuigend te worden aangetrokken door zijn eerste liefde : Maria de Padilla. Deze laatste was echter door de dooden van Pierre I zeer geschokt en wilde in een klooster treden. Doch Pierre I had en smekende haar en verijg hij hem te blijven dat ze haar heilsof koning en hem terug met alle liefde van haar walps lichaam ter wille werd. Doch Pierre heraan vlag zijn waard en roolochten. Zijn barmhertig dat hij Toen het opvoeden, doodde hij allen. Zijn naar Portugal gevluchte moeder liet hij vergifigen onder voorwendsel dat ze tegen hem intrigerde. De Poas sloeg hem en de hem en verbod hem nog een voet in zijn heil te zetten. Doch Pierre I stoorde

te ook met een en drong in een klooster waarin Althaque de Ganssen gevlucht was (haar man was afwezig). Pierre I verkrachte haar op zijn gebedelijke manier en ontdeedte haar in Sevilla, met van Padilla¹. Op een dag besloot hij haar te huren en moest hij hem een kind schenken, die zijn opvolger zou worden.

Door hij zich onsmadelijk van zijn tweede vrouw kon later schandaal vergifigde hij haar met als zijn moeder. Dit niet te troosten ging hij weer naar Maria de Padilla en verkrachte op een nieuwe moord. Maria viel bewusteloos naar en stierf drie maanden later in een klooster dat hij gesticht had. Toen nam zijn broer Trismundus het bewind in de hand door Pierre I te laten ontbreken, zodat hijzelf als Koning de III van Castille de troon kon bestijgen...

BELLISSIMA!

marina
delvaux

